

Kassai Borbála

Mesélnek a fák

A gesztenyefa

A vihar nagy pusztítást végzett az erdővel. Minden fa kidőlt, csupán egy maradt talpon, egy magas gesztenyefa. Ő volt minden fa közül a legnagyobb, a legerősebb és a legöregebb. Most viszont számos ága letört, lombkoronája avarként tornyosult alatta, amit lassanként hordott arrébb a vihar utáni szél. Ez a fa gyászolta elvesztett társait, büszkének és dicsekvőnek kellett volna lennie, mint általában, de ezúttal az öröm egy halovány szikráját se mutatta. A kicsi tölgyfa, ami alig 50 éve kezdte el az életét mellette, már nem állt ott. A gesztenyefa előszeretettel oktatta őt ki a világ dolgairól, ugyanis ő volt a legfiatalabb mindegyikük közül. Ahogy figyelte hűlt helyét társának észrevette, hogy kezdenek előjönni az állatok. Bizony nekik is megártott a vihar, most pedig mind a gesztenyefa felé vették az útjukat, hogy beköltözhesenek odúiba vagy bevacolják magukat a leveleiből képzett avarba. A fa hagyta nekik, mivel ők is olyan elveszettek voltak, mint ő. Régebben nagy büszkeséggel töltötte el, ha a madarak őt választották fészkelésre vagy, ha az őt rágcsáló rovarokat fogyasztották el. Emlékezett még, amikor kirándulók másztak fel rá, vagy amikor az erdész elmondta a látogatóknak, hogy miket élt meg. Jelen pillanatban nem érdekelt, hogy részese lehetett a második világháborúnak, sem az, hogy egyszer kiskorában felmászott rá a egy igen fontos ember. Egyet biztosan tudott, nem fogja soha se elfelejteni ezt a hatalmas veszteséget.

10 év múltán az erdő élete visszatért a régi kerékvágásba. az erdészek új fákat ültettek a régi helyébe és ellátták a sebesült állatokat. Az új fák lassan népszerűek lettek az állatok körében. A gesztenyefa pedig visszahúzódó elveszett lélek lett. Bár visszantőttek az ágai és a lombkoronája a lelke mélyén üresség maradt. Egyszer, egy napon rászállt egy vörösbegy.

-Helyet foglalhatok az egyik odvában?- kérdezte a fától.

-Miért is ne. Ugyan mit számít már az?- felelte a fa.

-Szerintem számít, hogy megengeded-e, hogy itt maradhassak.

-Mást nem érdekel, szóval felesleges.

-Ha te így gondolod- vont vállat a madár.

-Miért jöttél ide?

-A hazámban vihar dúl, ezért eljöttem otthonról.

-Tíz évvel ezelőtt itt is volt, szóval ez a hely se biztonságos.

-Az nagyon sok idő, madár években számolva.

-Faként viszont iszonyatosan kevés. Túl korai az emlék.

-Az idő minden sebet begyógyít.

-Biztos vagy benne?

-Egészen biztos.

A fa és a vörösbegy ezután legjobb barátok lettek, olyannyira, hogy a vörösbegy soha többé nem akart hazamenni. A fa észre se vette, hogy a gyász lassanként eltűnik az életéből, és, hogy egyre kevesebbet gondol elvesztett társaira. Úgy érezte ennél nem lehet boldogabb, mert végre rátalált a BARÁT-ra.

Hosszú idő telt el azóta (madár években számolva), amióta először beszélgetett a fa a vörösbeggel. Azóta a madár annyira megöregedett, hogy már repülni se tudott. Csendesesen kuporgott a fa odvában.

-Mi a baj, Barátom?- kérdezte a fa.

-Eljárt felettem az idő. Nemsokára meghalok- felelte a vörösbegy.

-De én ezt nem akarom!

-Elég sokáig éltem, és kijelenthetem, hogy csodás életem volt. Neked hála.

A fa erre nem felelt semmit se.

-Köszönöm - mondta még utoljára a madár, majd kihúnyt a fény a szeméből.

-Én köszönöm - suttozta a fa, aki örömmel nézte a megszabadult madár testét, amit lassanként beleolvasztott a sajátjába, hogy méltó fekhelyet biztosítson a nyughelyeként.

Ezután gyászénekebe fogott, amely elhallatszott mindenhová. Az állatok, emberek és növények mind elhallgattak, hogy hallhassák a vörösbegy életének igaz történetét.

A tölgy- és a cseresznyefa

A tölgyfa békésen suhogtatta leveleit a parkban a gyenge szellő segítségével. Mindig is jó barátja volt neki a szél, aki, ha akart szeszélyes és pusztító is tudott lenni. A másik barátja, egy aprócska vörösbegy volt, aki szintén boldogan mászkált a lombjai között. A fa úgy gondolta ő a legboldogabb a világon, egészen addig, amíg közvetlenül melléje nem ültettek egy cseresznyefát. A cseresznyefa olyan szép volt, hogy a tölgyfa hiún nézegette leveleit, és azt, hogyan kezdtek el bimbózni rajta a rügyek. Ráadásul zavarta az, hogy gyümölcsfa népszerűbb volt az emberek körében.

-Szia!- köszönt neki egyszer a cseresznyefa.

-Mit akarsz? -nézett rá mogorván a tölgyfa.

-Beszélgetni- felelte a cseresznyefa, és mivel nem kapott választ mesélni kezdett.- Engem külföldről hoztak ide. Csak ideiglenesen maradok itt...

-Ez remek, már azt hittem, hogy örökre el kell viselnelek!- vágott közbe a tölgyfa.

A cseresznyefa megsértődött és ezután nem is szólt többet hozzá. A tölgyfa érezte, hogy olyat mondott, amit nem kellett volna, ezért megpróbált bocsánatot kérni a cseresznyefától, az viszont duzzogott tovább. Ekkor megjelent a vörösbegy és a szél.

-Hogy vagy?- szólította meg az egyik a cseresznyefát.

Mielőtt az válaszolhatott volna a tölgy közbeszólt.- Hagyjátok már! Némaságot fogadott.

-Csak veled szemben!- kiálltotta mérgesen a cseresznyefa.

-Most szegted meg!-örült dadalittasan a tölgy.

-Úgy veszekedtek, mint a régi házasok- jegyezte meg a szél.

Erre mindkét fa dühösen mondani kezdte a magáét. Alig bírták leállítani őket. Ezután a két fa nem szólt többé egymáshoz. A tölgy dühödten figyelte, ahogy barátai a cseresznyefával is ugyanúgy társalognak, mint vele. Sok idő telt el, és a tölgyfa figyelme magányában az emberek felé fordult. Sokan telefonáltak és beszélgettek felesleges dolgokról a kézibeszélőn. Később megtudta, ez a mobiltelefon. Volt olyan is, aki csak nyomogatta a készülékét. Egyszer csak megpillantott egy férfit a vele szemben lévő padon. Nála csak egy füzet és egy toll volt. Éppen írt. A szél feltámadt, és a füzetből kirepült egy lap, és egyenesen a tölgy felé röpítette azt a fuvallat, felemelte, majd ledobta, le a tölgyfa ágai közé. A lapon mindössze 4 verssor volt, a sorok az önzetlen szeretetről szóltak. Elgondolkodott a tölgy magáról, a barátairól, az undok cseresznyéről, és arra jutott, hogy túl sok időt töltött el azzal, hogy utája a cseresznyefát, miközben már arra sem emlékszik, miért haragudott rá. Elhatározta, hogy kibékül vele, bármi áron.

-Szia!- köszönt oda egy nap a cseresznyefához, amikor a szél és a vörösbegy éppen nem voltak jelen.

Nem kapott választ.

-Nézd, sajnálom- folytatta a tölgy.- Nem kellett volna ilyen utálatosnak lennem veled. Van rá esély, hogy újrakezdhesük?- megint hallgatást kapott válaszként, de a tölgyfa úgy döntött, most már úgyse adja fel.-

Szia! Én Tölgyfa vagyok. Te ki vagy?

Újabb hallgatás.

- Külföldről hoztak be az országba? Vagy te mindig is itt éltél?

Még mindig nincs válasz.

-Mondhatok egy faviccet?

Erre a cseresznye azt mondta:

-Cseresznye vagyok- és ez tölgyet nagyon boldoggá tette, mert végre megtört a hallgatás átkozott szériája. A tölgy és a cseresznyefa ezután a legjobb barátok lettek. Néha esténként vagy akár napközben egymásra hajtották lombjaikat, árnyékot vetve az arra járókra.

A barackfa

Egy kertészetben gyümölcsfákat tartottak. Közülük a legízletesebb gyümölcsökkel a barackfa dicsekedett. A többi fa tudta, hogy a barackfa hiú, és azt is, hogy egyszer majd leáll a véget nem érő dicsekvéssel. Ez így is lett, mivel egy idő után az emberek egyre kevesebbet vettek a barackokból. Azt mondták fonnyadt és férgekkel teli gyümölcsöket nem vesznek meg. A barackfa megsértődött ezekre a rágalmakra, de érezte, hogy valami nincs rendben vele. A termesztők ellenőrizték a fát, és ekkor kiderült, hogy rengeteg rovar rágja a belsejét. Ezután elkezdtek permetezni, hátha eltűnnek belőle a rovarok. A barackfa ennek reményében újra hiú önmaga lett, és áradozott tovább barackjai zamatáról. De nem javult az állapota, a gyümölcsei percről-percre fonnyadtabbak lettek. A termesztők már azon gondolkodtak, hogy ne csináljanak-e belőle tűzifát. Ettől a barackfa nagyon megijedt és mélységesen szidta a benne mászkáló állatkákat.

-Talán ez a büntetésed, a hiúságod miatt - röhögött fel az egyik körtefa.

-Olyan hiú voltál, most meg...-kezdte egy másik.

-Remélem hamar végeznek veled a rovarok, hogy véglegesen én maradjak a legzamatosabb gyümölcsű - mondta egy másik barackfa.

-Még jó, hogy nem engem égetnek el tűzifaként- hálálkodott egy kicsi almafa.

A barackfa hálátlan társaira nézett. Dühös volt, mert úgy gondolta, ha ő nem lenne, sose vennék meg a többiek gyümölcseit. Egy idő után a termesztők már feléje se néztek, hogy leszedjék a barackfa gyümölcseit.

-Ez lesz a vég - gondolta a barackfa.

Pár nap után kivették a földjéből a fát és teherautóra pakolták. Hosszú ideig utazott, majd a termesztők letették őt egy nagy ház hátsó kertjében, aminek egy kiásott gödör volt a közepén. Tudta, hogy abba a gödörbe egy fát fognak ültetni, és elkezdett újra remélni. Ekkor megjelent egy öreg bácsi, aki a termesztők segítségével betette a barackfát a gödörbe. A fa nagyon megörült, hogy elkerülheti a halált, bár eszébe jutott, hogy a férgektől előbb-utóbb megkapja a kegyelemdőfést. A termesztők elmentek, az öregember azonban itt maradt. Éjjel és nappal gondozta a barackfát, addig, ameddig újra zamatos termése nem lett. Az öreg gyakran szedett barackot róla, ahogy az unokái is, akik sokszor kergetőztek, rohangáltak a fa körül. Az öregember sok időt töltött a fa alatt: elmélázott, gondolkodott gyakorta, máskor meg egy sárgult lapú, kockás füzetbe arról írt, hogy miket látott, tapasztalt hosszú élete során. A barackfa ilyenkor közelebb hajolt az öregemberre és a kis füzetre, árnyékot vetett rájuk. Imádta ezeket a történeteket, amiket újra és újra elolvasott. Egy nap ráébredt arra, hogy már nem számított, hogy az övé legyen a legfinomabb gyümölcs. Sokkal fontosabb lett számára az öregember és a családja, és az érzés, amit irántuk táplált: a szeretet.